

[Agnete Laustsen]

tegori af befolkningen, som opnår de store skattefradrag.

Vi mener derfor, at pensionister helt bør udgå af socialindkomstbegrebet. Der er allerede alt for mange særlove og -bestemmelser for dem, og ministeren nævner jo selv, at større overskuelighed er et erklæret mål.

Jeg skal ikke i denne omgang kommentere det komplekse af lovforslag, som knytter sig til det principielle lovforslag om socialindkomst, og hvis hovedindhold som før nævnt er besparelser.

Vi er enige med regeringen i, at der skal spares, lad mig sige det her og nu. Der skal spares, og det skal der også på det sociale område, og vi har da også selv så sent som i februar fremsat forslag om ændring bl.a. i bistandsloven, men vi kan ikke acceptere regeringens forslag, der ligesom socialindkomstlovforslaget er udtryk for fordelingspolitik.

Mennesker skal have noget at stræbe efter, de skal sikres lyst til at udrette noget, og det sikrer vi dem ikke, hvis de ikke føler, at de også får noget ud af deres indsats. Hvis en Karl Hjortnæs eller en Ritt Bjerregaard belønner uddannelse, arbejde, opsparing og initiativ med at konfiskere udbyttet for at fordele det efter retfærdige – og vel at mærke socialistisk retfærdige – principper, sætter vi simpelt hen dette land i stå. Hvis højere indtægt straks giver sig udslag i progressiv beskatning og dertil progressiv betaling for en række sociale goder samt bortfald af tidligere oppebårne ydelser, vil ingen gide yde mere end allerhøjest nødvendigt, for i den situation bliver man jo nu belønnet.

Socialindkomstens første fase er starten på en meget effektiv fordelingspolitik, hvis anden fase vedtages, som ministeren her har planlagt det. Som den er udformet nu, er den et misfoster og beviser med al tydelighed, hvad Lloyd George engang har sagt, nemlig at det er farligst at springe over en afgrund i to etaper. Dette lovforslag burde have, ja, det må vel hedde oversomret og været udformet som en helhed med tid til forhandlinger med sagkyndige også uden for ministerens rækker. Som det er nu, kan vi ikke støtte det.

Jørgen Junior (FP):

For det første vil jeg gerne sige, at jeg fuldt ud i hver enkelt detalje kan tilslutte mig

de bemærkninger, der er gjort fra såvel venstres ordfører som fra det konservative folkepartis ordfører. Det har glædet os meget at kunne konstatere, at vi har haft et forbilledligt samarbejde i socialudvalget, og vi kan faktisk stå inde for nøjagtig de ting, der er sagt fra både venstres og de konservatives side.

Så kunne man lade det være godt med det, for der er jo allerede påpeget en mængde ting, som skulle være tilstrækkelige til, at forslaget så faktisk skulle vente – det skulle til en ordentlig behandling – men man kan blive ved, og jeg skal prøve at komme med nogle yderligere bemærkninger i forlængelse af de to andre indlæg.

Det er jo altså en kendsgerning, at nu skal denne første fase af en meget stor og meget betydelig social reform nærmest smugles, hastes, jaskes – der kan bruges så mange ord – igennem, ikke fordi man ikke har fulgt formalia, for det har man i enhver henseende, men man har ikke haft nogen bred offentlig debat om det. Der dukker konstant nye eksempler op, bl.a. dette i Jyllands-Posten, som i den udmærkede midtpunktsartikel i dag klart og tydeligt påpeger et par problemer, som bl.a. folketingets socialudvalg ikke har været opmærksom på.

Det havde derfor helt klart været kløgtigere, det havde været mere demokratisk, og det havde været bedre for forslaget, hvis man havde ventet med denne første fase og taget den sammen med anden fase. Det kunne man have gjort, så meget mere som man jo har meddelt, at anden fase ifølge socialministerens beslutning vil blive fremlagt i folketinget allerede i næste samling til vedtagelse i næste samling. Nu kan man spørge, om der overhovedet er flertal for anden fase, for så vidt jeg forstår på de udtalelser, der har været fra regeringens forligspartier, er der ikke flertal for det.

Men med andre ord, man skal have denne første fase af dette store og for de fleste i hvert tilfælde i befolkningen og givetvis også i denne sal – måske lige med undtagelse af en del af socialudvalgets medlemmer – uforståelige lovforslag hurtigt igennem. Befolkningen skal simpelt hen bare have det præsenteret og vil ikke komme til at forstå et kvæk af det, og der vil blive massevis af læserbreve o.lign., som siger hvorfor dit og